

Arrest

nr. 239 274 van 30 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2019 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoeker beoogt met name de gezinshereniging met zijn zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft en die in België verblijft.

Op 19 maart 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 maart 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid) gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.09.2019 werd ingediend door:

Naam: V.

Voornamen: M. O.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...) EDEGEM

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.09.2019 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde V. H. T., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...)

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12 1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1513293) op naam van betrokkene, afgeleverd op 22.01.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 11.07.2019. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in het kader van zijn visumaanvraag dd. 07.06.2019 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wél economisch actief was, zijnde als (vrachtwagen)chauffeur bij de onderneming H. S.*
- attesten bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister’ dd. 28.06.2019 en 30.07.2019 op naam van betrokkene met vermelding van het adres ‘(...) Paramaribo’: wat betreft het attest dd. 30.07.2019 dient opgemerkt te worden dat betrokkene op deze datum niet langer in Suriname verbleef*
- kadastraal attest MI-GLIS dd. 03.07.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname*
- attest Inspectie der Directe Belastingen dd 27.11.2019 op naam van betrokkene waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat hij in 2018 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon - de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname: echter, niet alleen sluiten deze gegevens niet uit dat betrokkene kon beschikken over andere niet-belastbare bronnen van inkomsten, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens dat betrokkene voor zijn vertrek uit Suriname (half 2019) wel degelijk economisch actief was. Dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.*
- attest ‘bewijs van burgerlijke staat’ dd. 13.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest stond geregistreerd als zijnde ongehuwd.*
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (haar vader) dd. 23.02.2019, 26.03.2019, 26.04.2019, 31.05.2019, 22.06.2019 en 26.07.2019 met bijbehorende, ongedateerde*

verklaring op eer waarin betrokkene en zijn broer de toestemming geven aan deze derde om deze stortingen vanwege de referentiepersoon namens hen te ontvangen op zijn naam: echter, de stelling dat deze sommen verstuurd werden naar een derde maar in praktijk bestemd waren voor betrokkene en zijn broer zijn een loutere bewering; deze geldstortingen worden dan ook niet beschouwd als financiële steun aan betrokkene en zijn broer. De vaststelling dat betrokkene voor zijn vertrek uit Suriname op het adres van zijn vader woonachtig was doet hier geen afbreuk aan. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in het kader van de aanvraag gezinshereniging van een derde, zijnde V. C. R. M. (zie OV ...), stelde dat deze sommen voor hem bestemd waren. Tevens voor zover deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de storting dd. 26.07.2019 dateert van na het vertrek van betrokkene uit Suriname, en dat deze stortingen van telkens €50 te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches Ministerie van Justitie en Veiligheid voor de periode september - november 2019, betalingsberichten pensioenfonds Zorg & Welzijn voor de maanden januari 2019 en half augustus - november 2019: uit het geheel van deze documenten blijkt niet dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om vier volwassenen (zowel betrokkene als zijn broer en diens zoon en dochter) ten laste te nemen.

- verklaring Onafhankelijk Ziekenfonds dd 18.12.2019 met betrekking tot de lopende aansluitingsprocedure op naam van betrokkene en zijn broer en diens zoon en dochter.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 03.10.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als zijn broer- en diens zoon en dochter (zie OV ..., ... en ...) ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145 912 dd 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich officieel in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan, immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de

referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Ook de aanvragen gezinshereniging van zijn broer en diens zoon en dochter werden negatief afgesloten met een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft een synthesememorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker zet in de synthesememorie het volgende uiteen:

"2. Met betrekking tot de opmerkingen van de verwerende partij en de Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

De verwerende partij stelt in zijn nota dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd zou zijn. Ze verwijst hierbij naar het feit dat verzoeker heeft kunnen antwoorden om de door de verweerder aangehaalde argumenten.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de motieven van de verwerende partij louter bekritiseerd heeft.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, gaf verzoeker voldoende elementen aan waaruit blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn. Verzoeker verwijst hierbij naar de volgende elementen

Betreffende het paspoort en het visum

De door de verwerende partij aangehaalde motieven betreffende het visum en het gebrek van bewijs van onvermogenheid is incorrect. Verzoeker heeft gedurende een zeer beperkte periode gewerkt. Het loutere feit dat een persoon economisch actief is geweest betekent niet dat hij niet ten laste kan zijn.

Verzoeker heeft stukken van de officiële instanties neergelegd om aan te tonen dat hij geen vermogen had. Uit het neergelegde attest van de belastingdienst kan afgeleid worden dat verzoeker minder verdiende dan het minimum aan te geven bedrag.

Het is dan ook duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing foutief is en dient daardoor vernietigd te worden.

Betreffende het attest van de inspekter der directe belastingen dd. 27.11.2019

De motivering van de bestreden beslissing aangaande het attest van de inspekter der directe belasting is ook foutief.

Verzoeker legde een door de bevoegde Surinaamse autoriteiten afgegeven attest waaruit blijkt dat hij geen inkomsten had. Dit attest zou voldoende moeten zijn om als bewijs van zijn onvermogenheid aan te tonen.

Het feit dat verzoeker gewerkt heeft wordt niet betwist. Verzoeker heeft echter zeer beperkt gewerkt en dit verklaart waarom hij door de belastingdienst als onvermogen werd beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient met de stelling van de verwerende partij geen rekening te houden.

Betreffende geldstortingen

De bepalingen betreffende de motiveringsplicht werd evenmin gerespecteerd in verband met de bewijzen van geldstortingen.

De verwerende partij stelt dat de door de referentiepersoon gestorte geld niet voldoende was om verzoeker te onderhouden. Uit geen element blijkt dat de verwerende partij rekening hield met het levenstandaard in Suriname.

Betreffende het bewijs van inkomsten van de referentiepersoon

De stelling van de verwerende partij volgens dewelke de referentiepartij niet over voldoende financiële middelen zou beschikken om vier personen ten laste te nemen wordt betwist.

De verwerende partij zegt niet waarom de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zouden zijn.

Gelet op het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 schendt.”

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden akte twee afzonderlijke beslissingen bevat: een beslissing waarbij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten berust op eigen juridische en feitelijke motieven. De verzoeker brengt echter enkel een kritiek naar voor tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, terwijl hij geheel nalaat om te verduidelijken welke rechtsregel (en op welke wijze) zou zijn geschonden door de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het onderzoek van de Raad beperkt zich dan ook tot een wettigheidstoezicht betreffende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. De gemachtigde geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met zijn Nederlandse zus, doch dat hij niet aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze onderbouwd. De gemachtigde somt alle documenten op die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft neergelegd en geeft telkens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde concludeert aldus, op basis van een concreet onderzoek van het geheel van de voorliggende gegevens, dat niet blijkt dat de verzoeker “*reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.*”

Uit de inhoudelijke kritiek die de verzoeker naar voor brengt aangaande een aantal van de opgenomen motieven, blijkt dat deze motieven de verzoeker op afdoende wijze in staat stellen om zijn rechtsmiddel

met kennis van zaken aan te wenden. Waar de verzoeker stelt dat de motieven niet correct en onjuist zijn, houdt zijn kritiek geen verband met de formele motiveringsplicht, maar wel met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het middel zal op dit punt dan ook verder worden onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht.

Waar de verzoeker stelt dat de gemachtigde niet toelicht waarom de inkomsten van zijn zus niet voldoende zijn, richt hij zich tegen de volgende motivering: *“-documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches Ministerie van Justitie en Veiligheid voor de periode september - november 2019, betalingsberichten pensioenfonds Zorg & Welzijn voor de maanden januari 2019 en half augustus - november 2019: uit het geheel van deze documenten blijkt niet dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om vier volwassenen (zowel betrokkene als zijn broer en diens zoon en dochter) ten laste te nemen”*.

De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de gemachtigde ook de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen (cf. RvS 14 juli 2016, nr. 12.064 (c)). De gemachtigde dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat hij voor elke overweging in zijn beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden. De verzoeker, die uiteraard zelf weet heeft van de inkomstenbewijzen die hij heeft voorgelegd bij zijn aanvraag en die dus op de hoogte is van de precieze inkomsten van de referentiepersoon, toont niet aan waarom deze motivering hem niet in staat zou stellen om na te gaan of de gemachtigde op grond van de voorgelegde inkomstenbewijzen al dan niet in redelijkheid kon komen tot de conclusie dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om vier volwassenen (zowel de verzoeker, als zijn broer en diens zoon en dochter) ten laste te nemen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het verblijf op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet wordt geweigerd omdat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoeker *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”* zodat de verzoeker niet aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden, voorzien in artikel 47/1, 2°, van vreemdelingenwet, om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het motief omtrent de inkomstenbewijzen is geheel vreemd aan deze conclusie aangezien het niet de toestand in het verleden en in het land van herkomst betreft, maar wel de vraag of de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft om de verzoeker en zijn broer, alsook diens zoon en dochter, naar de toekomst toe en in België ten laste te nemen. Bijgevolg gaat het om een overtollige motivering, zodat de kritiek hiertegen niet ontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636). De weigering van het verblijf van meer dan drie maanden blijft immers reeds overeind op grond van de motieven als waarom het niet is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt het ‘ander familielid’ van een burger van de Unie, in het land van herkomst, ten laste dient te zijn of deel dient uit te maken van het gezin van deze burger van de Unie.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het *in casu* toepasselijke artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
  - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
  - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen*

ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht

in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

*Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).*

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame

familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van financiële afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Het is in die optiek alleszins niet kennelijk onredelijk, noch onjuist van de gemachtigde om de mate van financiële afhankelijkheid mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoeker in het land van herkomst. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst, heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens levensbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn levensonderhoud, geld worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn, zoals duurdere kledij, reisesjes en vrijetijdsbesteding. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

In casu heeft de gemachtigde vastgesteld dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 11 juli 2019 Schengen binnen reisde via Nederland en dat hij “in het kader van zijn visumaanvraag dd. 07.06.2019 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wél economisch actief was, zijnde als (vrachtwagen)chauffeur bij de onderneming H. S.” Deze vaststelling wordt door de verzoeker op zich niet betwist. De verzoeker beperkt zich immers tot de loutere bewering als zou hij maar gedurende een korte periode hebben gewerkt. Deze bewering doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de verzoeker voor zijn vertrek uit Suriname (half 2019) wel degelijk economisch actief was. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst op het ogenblik dat de derdelander besluit om de burger van de Unie te vervoegen. Aangezien de verzoeker niet betwist dat hij vlak voor zijn afreis naar Nederland in zijn land van herkomst tewerkgesteld was, toont hij met zijn bewering geenszins aan dat het kennelijk onredelijk of incorrect is om het attest van de ‘Inspector van de Directe Belastingen’ van 27 november 2019, dat handelt over de inkomsten uit 2018 en dus niet over de inkomsten vlak voorafgaand aan het vertrek uit het land van herkomst, niet te aanvaarden. Het gegeven dat het om een attest van een officiële instantie gaat, wordt door de gemachtigde niet betwist, doch dit doet geen afbreuk aan het determinerend motief dat dit attest omtrent het gebrek aan zuivere inkomsten in 2018 niet kan aanvaard worden aangezien blijkt dat de verzoeker voor zijn vertrek, half 2019, wel degelijk economisch actief was.

De verzoeker voert tot slot aan dat de motieven met betrekking tot de geldstortingen niet volstaan omdat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de levensstandaard in Suriname.

In de bestreden akte wordt omtrent de geldstortingen als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12 1980 werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (haar vader) dd. 23.02.2019, 26.03.2019, 26.04.2019, 31.05.2019, 22.06.2019 en 26.07.2019 met bijbehorende, ongedateerde verklaring op eer waarin betrokkene en zijn broer de toestemming geven aan deze derde om deze stortingen vanwege de referentiepersoon namens hen te ontvangen op zijn naam: echter, de stelling dat deze sommen verstuurd werden naar een derde maar in praktijk bestemd waren voor betrokkene en zijn broer zijn een loutere bewering; deze geldstortingen worden dan ook niet beschouwd als financiële steun aan betrokkene en zijn broer. De vaststelling dat betrokkene voor zijn vertrek uit Suriname op het adres van zijn vader woonachtig was doet hier geen afbreuk aan. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in het kader van de aanvraag gezinshereniging van een derde, zijnde V. C. R. M. (zie OV ...), stelde dat deze sommen voor hem bestemd waren. Tevens voor zover deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de storting dd. 26.07.2019 dateert van na het vertrek van betrokkene uit Suriname, en dat deze stortingen van telkens €50 te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De verzoeker brengt in het geheel niets in tegen het motief dat de geldstortingen niet als financiële steun aan hem en zijn broer kunnen worden beschouwd omdat de sommen naar een derde werden verstuurd en er enkel een loutere bewering voorligt dat deze sommen in de praktijk bestemd waren voor de verzoeker en zijn broer. De verzoeker betwist ook niet dat nog een andere persoon, V. C. R., in diens aanvraag tot gezinshereniging, stelde dat diezelfde sommen voor hem bestemd waren. Pas in ondergeschikte orde, en dit voor zover de stortingen als begin van bewijs aanvaard dienen te worden, merkt de gemachtigde op dat de laatste storting dateert van na verzoekers vertrek uit Suriname en dat de overige stortingen van telkens 50 euro te beperkt zijn om aanvaard te kunnen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde heeft zodoende in ondergeschikte orde geoordeeld dat de vijf geldstortingen van telkens 50 euro (stortingen d.d. 23.02.2019, 26.03.2019, 26.04.2019, 31.05.2019 en 22.06.2019), aan een derde, doch ten behoeve van de verzoeker en zijn broer, niet voldoende zijn. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de levensstandaard in Suriname dermate laag zou zijn dat een bedrag van 25 euro per maand per persoon (het bedrag van 50 euro moet immers worden gedeeld door de verzoeker en zijn broer) toereikend zou zijn om te voorzien in de behoeften van het levensonderhoud. Het betoog van de verzoeker volstaat dan ook niet om aan te tonen dat *in casu* elke redelijkheid te buiten zou gaan om te oordelen dat vijf geldstortingen van telkens 50 euro voor twee personen, niet volstaan om aan te tonen dat aan de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn, zoals voorzien in de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet, is voldaan.

Het betoog van de verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde, in het kader van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet, beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE